

Sygn. akt VI Ua 15/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Tomasz Korzeń

Sędziowie: SO Ewa Michalska

SO Marek Zwiernik (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Symeryak

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 roku w Gorzowie Wielkopolskim na rozprawie

sprawy z odwołania A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 grudnia 2016 roku, sygn. akt IV U 177/16

oddala apelację.

SSO Ewa Michalska SSO Tomasz Korzeń SSO Marek Zwiernik

Sygnatura akt VI Ua 15/17

UZASADNIENIE

A. R. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 31 maja 2016 roku o odmowie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jakiemu uległa w dniu 18 stycznia 2016 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, iż ubezpieczona w skutek wypadku przy pracy nie doznała uszczerbku na zdrowiu.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 31 maja 2016 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznał A. R. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 stycznia 2016r. w wysokości 3900 zł (trzy tysiące dziewięćset złotych).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. R. w dniu 18 stycznia 2016 roku uległa wypadkowi przy pracy.

Lekarz Orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS ustaliły, iż uraz jakiego doznała ubezpieczona nie spowodował uszczerbku na zdrowiu.

Decyzją z dnia 31 maja 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Ubezpieczona w skutek wypadku przy pracy doznała stłuczenia i skręcenia prawego stawu barkowego oraz pourazowego okołostawowego zapalenia prawego stawu barkowego z ograniczeniem ruchomości. Ubezpieczona doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %. Leczenie ubezpieczonej zostało zakończone.

Sąd I instancji zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 11 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieconemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było to, iż ubezpieczona w dniu 18 stycznia 2016 roku doznała wypadku przy pracy.

Spornym była natomiast wysokość uszczerbku jakiego doznała ubezpieczona w skutek wypadku przy pracy.

Wysokość uszczerbku jakiego doznała ubezpieczona w wyniku wypadku przy pracy Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego ortopedy w wysokości 5 %.

W ocenie Sądu twierdzenia biegłego zawarte w opinii poparte są rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegły wskazuje przesłanki swego rozumowania, które prowadzi go do konkluzji wskazanego w opinii procentowego uszczerbku na zdrowiu. Podstawę wniosku biegłego stanowią zaś przede wszystkim wyniki własnych badań, a ponadto dokumentacja medyczna. Biegły ustalając wysokość uszczerbku uwzględnił zmiany zwyrodnieniowe barku prawego. Wspomniana opinia nie jest, więc w żadnym razie gołosłowna i zawiera uzasadnienie wymagane przez art. 285 § 1 KPC. Zauważyć należy, iż opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. Dlatego też, może stanowić podstawę do ustalenia uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznała ubezpieczona na skutek wypadku przy pracy, jakiemu uległa w dniu 18 stycznia 2016 roku.

Wobec wniesionych zastrzeżeń do opinii biegłego z dnia 12 września 2016 roku, Sąd zlecił przeprowadzenie opinii uzupełniającej. W opinii uzupełniającej, biegły wskazał, iż leczenie ubezpieczonej zostało zakończone, potwierdził wysokość ustalonego uszczerbku na zdrowiu oraz wskazał, iż upośledzenie czynności organizmu A. R. nie rokuje poprawy w najbliższym czasie, jednocześnie biegły nie wykluczył możliwości wystąpienia poprawy w ciągu kilku lat. Jednocześnie biegły wskazał, iż odczuwane przez ubezpieczoną dolegliwości mogą ulec zwiększeniu w przeciągu kilku lat.

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z uwagi na nie stwierdzenie uszczerbku. Organ rentowy nie określił jakiego uszczerbku na zdrowiu nie stwierdził, czy długotrwałego czy też stałego. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie powołał się także, na okoliczność, iż nie upłynął jeszcze sześciomiesięczny termin określony w art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Powyższe, w ocenie Sądu, oznacza, iż organ rentowy rozpoznawał prawo ubezpieczonej zarówno do stałego jak i długotrwałego uszczerbku na

zdrowiu, w związku z czym zastrzeżenia, organu rentowego zawarte w piśmie z dnia 14 października 2016 roku, a dotyczące tej kwestii są nieuzasadnione.

W ocenie Sądu, mając na uwadze treść opinii i opinii uzupełniającej, w której biegły wskazał, iż stopień dolegliwości może ulec zwiększeniu, uszczerbek na zdrowiu doznany przez ubezpieczoną można uznać za trwały, jako nierokujący poprawy.

Nieuzasadniony w ocenie Sądu, jest także wniosek o przekazanie sprawy do organu rentowego do ponownej oceny w skutek ujawnienie się nowych okoliczności. Organ rentowy wskazuje, iż nową okolicznością jest badanie MR stawu barkowego z dnia 09 września 2016 roku, które wskazuje na niewielki wysięk w pochewce ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia oraz wysięk wokół ścięgna mięśnia podłopatkowego oraz kaletce podkurdziej. Faktem jest, iż badanie zostało wykonane po wydaniu orzeczeń przez lekarzy ZUS, jednakże wywiad od ubezpieczonej jaki uzyskali orzecznicy ZUS oraz objawy kliniczne pozwalały na stwierdzenie uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej, na co wskazuje biegły sądowy. Dlatego też, w tych okolicznościach, Sąd uznał, iż nie zaistniały okoliczności uzasadniające uchylenie decyzji organu rentowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 5 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20 % przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 1.. Do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust. 1-4, przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15. W dacie wydania decyzji stawka za jeden procent uszczerbku wynosiła 780 złotych. Tak, więc należne ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie wynosi 3.900 złotych (5 x 780 złotych).

Mając na uwadze powyższe oraz zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 KPC Sąd orzekł jak w wyroku.

Apelację od wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że w sprawie brak było podstaw do przekazania sprawy organowi rentowemu do ponownej oceny, z uwagi na nowe okoliczności które w ocenie skarżącego wystąpiły w sprawie.

Wskazując na powyższy zarzut pozwany wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając apelację podał:

W dniu 30 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wydał wyrok w sprawie sygn. akt IV U 177/16, zmieniający decyzję organu rentowego organu rentowego z 31 maja 2015r. znak: (...) i przyznający powódce prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z 18 stycznia 2016r. w wysokości: 3.900zł, W uzasadnieniu wyroku podano m.in., że wbrew twierdzeniom organu rentowego ubezpieczona ma prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy któremu uległa w dniu 18 stycznia 2016r. W wyniku tego zdarzenia nastąpił bowiem uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 5% co potwierdził powołany w sprawie biegły ortopeda.

Zdaniem organu rentowego, stanowisko Sądu pierwszej instancji jest bezzasadne.

W toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji zostały ujawnione nowe okoliczności medyczne - nowe badanie MR stawu barkowego z 09.09.2016r. - które mogły wpłynąć na zmianę stanowiska organu rentowego. Konsultant - lekarz organu rentowego oceniający stan zdrowia powódki nie dysponował badaniem o którym mowa w zdaniu poprzednim. Warto podkreślić, że biegły sądowy w swojej opinii, że badanie to potwierdziło zasadność ustalenia istnienia uszczerbku na zdrowiu i jego wysokości. Zdaniem skarżącego organu biegły a za nim Sąd pierwszej instancji zbyt lakonicznie uzasadnili swoje stanowisko, że objawy kliniczne , przewlekłe dolegliwości uzasadniły przyznanie uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%

Już tylko z tego powodu w ocenie skarżącego istniały podstawy do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja okazała się nieuzasadniona

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując trafnych ustaleń i wyjaśniając tym samym wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy sprowadzające się do uznania, że ubezpieczona doznała 5 % uszczerbku na zdrowiu wynikającego z następstw wypadku przy pracy z dnia 18 stycznia 2016 r. co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji organu rentowego. To zaś spowodowało, że Sąd Okręgowy zaakceptował w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne i nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 1998 roku, sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/776).

Sąd I Instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, ustalenia swoje opierając na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie istotą sporu było ustalenie, czy ubezpieczona w wyniku wypadku przy pracy z dnia 18 stycznia 2016 r. doznała uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakim stopniu. Należało zatem wskazać, że zgodnie z poz. 104 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu w razie przewlekłych zmian stawu barkowego prawego w zależności od stopnia ograniczenia funkcji i przykurczu przysługuje jednorazowe odszkodowanie w wysokości od 5 % do 30 %.

Rozstrzygnięcie spornych kwestii niewątpliwie wymagało wiadomości specjalnych, dlatego Sąd nie dysponujący specjalistyczną wiedzą medyczną musiał posiłkować się przy rozstrzygnięciu istoty sprawy opinią biegłych lekarzy.

Jak wynika z przebiegu postępowania przed Sądem I instancji, Sąd ten dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy, a ten opinię sporządził po zapoznaniu się z dokumentacją leczenia ubezpieczonej i po jej badaniu. Biegły stwierdził 5 % uszczerbek na zdrowiu.

Podkreślenia wymaga, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonywująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego 1987.10.13 II URN 228/87 PiZS 1988/7/62).

Organ rentowy nie zgadzał się z opinią biegłego, powołując się na nową okoliczność medyczną wynikającą z zaświadczenia lekarskiego z dnia 09 września 2016 r. i wnosząc o przekazanie sprawy do ZUS celem ponownej oceny stanu zdrowia skarżącej. Podobne zarzuty powtórzył w apelacji.

W ocenie Sądu Okręgowego nie były to argumenty zasługujące na uwzględnienie. Apelujący sugerował bowiem, iż leczenie ubezpieczonej nie zostało zakończone w dniu wydania spornej decyzji czyli w maju 2016 r. Tymczasem to właśnie organ rentowy w osobie lekarza orzecznika i lekarzy orzekających w komisji lekarskiej uznał, iż leczenie skarżącej zostało zakończone. Gdyby bowiem było inaczej, to nie wydano by w sprawie decyzji. Dlatego wynik badania z września 2016 r. nie stanowił o nowej okoliczności medycznej nieznannej organowi rentowemu w dniu wydania decyzji, ale potwierdzał jedynie zmiany w stawie barkowym ubezpieczonej będące następstwem wypadku przy pracy z dnia 18 stycznia 2016 r.

W obliczu spójnych, konsekwentnych i pewnych wniosków opinii biegłego sądowego, które znajdują oparcie w dokumentacji lekarskiej ubezpieczonej oraz przeprowadzonych badaniach, Sąd Okręgowy nie miał żadnych powodów

do podważenia prawidłowości poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy dzieląc ocenę Sądu Rejonowego, uznał opinie za w pełni rzetelne i wiarygodne. Opinie wyczerpująco odpowiadały na tezę dowodową, zawierając logiczne i przekonujące wnioski. Wydane zostały przez specjalistę właściwego ze względu na stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia. Biegły w sposób jasny przedstawił powody swoich twierdzeń.

Sąd Rejonowy dał w pełni wiarę opiniom biegłego sądowego uznającym 5 % uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej. Sąd Okręgowy uznał, iż są one pełne, logiczne i wyczerpujące. Zostały sporządzone w sposób rzetelny, przez uprawnioną do tego osobę, w granicach przyznanych jej kompetencji. Nie ujawniły się też żadne okoliczności w sprawie, które podważałyby rzetelność ich sporządzenia. Sąd Rejonowy, a za nim i Sąd Okręgowy, w pełni przypisał rzeczonym opiniom w w/w zakresie przymiot wiarygodności, czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych. Argumentacja biegłego jest, w ocenie Sądu, przekonująca. Dodatkowo Sąd zważył, że opinie były obiektywne. Biegły bowiem nie miał żadnego interesu w tym aby ustalić stan zdrowia ubezpieczonej odmiennie od faktycznego. Dlatego też Sąd ocenił je jako miarodajne dla wydania rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie.

Wobec powyższego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji i z braku przyczyn branych przez Sąd pod uwagę z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

SSO Ewa Michalska SSO Tomasz Korzeń SSO Marek Zwiernik